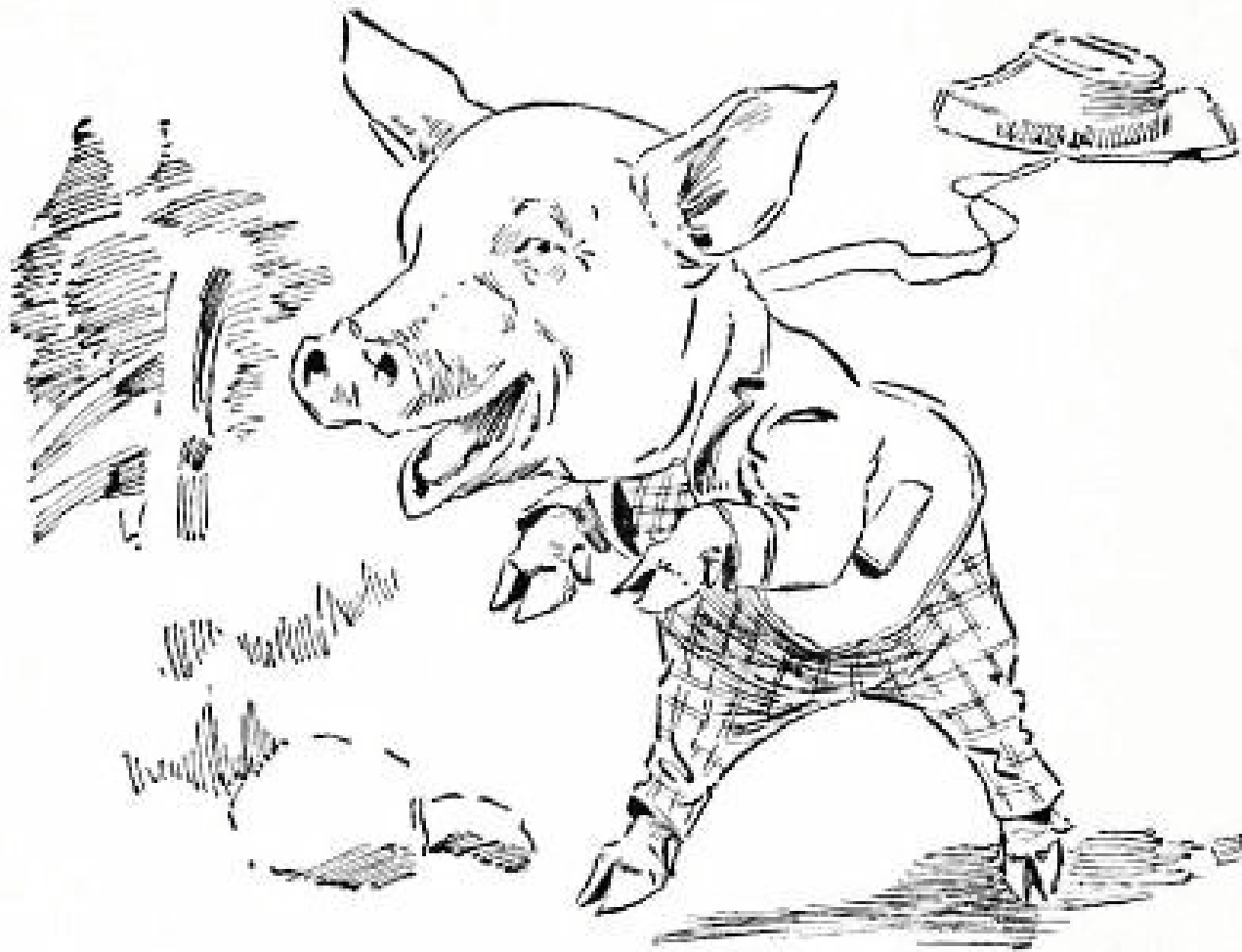

סיפורי החזירים

מתוך "סיפורי העץ החלול"

מאת א.ב.פיין

צחורים ג'.קונדה

ערב אחד מר עורב ביקר אצל מר כלב והם סיפרו סיפורים זה לזה.

הם סיפרו סיפורים על חזירים, כי הידע שלהם על חזירים היה רחב ביותר. מר כלב, כמארח, נתן למר עורב להתחיל, ומר עורב הדליק את מקטרתו ואמר שהסיפור שיספר הוא התרחש באמת. וכך סיפר: "בדיר חזירים גדול חיו פעם הרבה חזירים קטנים עם אמא חזירה שלהם. הם היו כולם שמנים מאוד ושמחים, פרט לחזיר אחד קטן.

לקטן הזה קראו גמד, כי לא היה גדול כמו האחרים ולא חזק כמוהם. לכן הם דחפו אותו תמיד הצדה בזמן הארוחות, כך שבקושי נשאר לו מה לאכול והוא נעשה רזה יותר ויותר, בזמן שהאחרים השמינו יותר ויותר.

בסוף החזירון הקטן והרזה החליט לברוח מהדיר ולהיעשות חזיר-בר, כזה כפי שלפעמים סיפרו האחים והאחיות שלו אחרי הארוחה. הוא חשב על כך זמן רב ובוקר מוקדם אחד יצא לדרך. מאחר שהיה כל כך קטן ורזה הוא הצליח להשתחל דרך פתח קטן בגדר הדיר ואחר כך רץ

מהר, בלי להביט אחורה. הוא רץ ישר דרך חצר החווה, שם התרנגולות ניקרו בעפר, ומשם לשדה פתוח. שם עצר כדי לנוח קצת, ואחר כך המשיך. הוא הלך זמן רב אך בסוף ראה הרבה עצים ואמר 'הנה היער! עכשיו אוכל להיות חזיר-בר!'
הוא נדחף בין שני קרשים שבגדר סמוך לעצים, וראה על הקרקע הרבה אפרסקים ותפוחים, כי הוא היה בתוך מטע פירות.
היה זה בדיוק זמן הארוחה והחזיר הקטן היה רעב מאוד. הוא התחיל לאכול ואכל, ואכל, תחילה הרבה אפרסקים, אחר כך הרבה תפוחים, ואחרי זה עוד אפרסקים ותפוחים. אחר כך חיפש ומצא עוד כמה תפוחים ואפרסקים בשלים ואכל אותם. ואז הרגיש כאבים בבטן והתחיל לילל לאמא שלו. 'או! או!' הוא ילל 'אני רוצה הביתה!' והוא רץ חזרה לגדר, אך הוא אכל כל כך הרבה, שלא יכול היה לעבור דרך הסדק שבגדר ונתקע באמצע המעבר. אז התחיל לילל עוד יותר חזק ובסוף מישהו שמע אותו ואמר 'חזיר תקוע בתוך הגדר!'
אזי מר אדם בא למטע, החזיק את החזירון

היפים, מר אדם וגברת אדם והחזיר הקטן הלכו יחד לשם, אך החזיר הקטן כבר לא היה יותר חזיר קטן וגמד, כי הוא קיבל את הפרס הראשון בהיותו החזיר הגדול והיפה ביותר בכל היריד.

ברגליים אחוריות והזיז את הקרשים כדי לא לפגוע בו.

'של מי החזירון הזה, הייתי רוצה לדעת' אמר כשהוציא אותו. והוא לקח את החזיר הקטן תחת זרועו וחזר מהמטע הביתה.

'הנה חזיר-גמד שמצאתי בתוך גדר המטע' אמר לגברת אדם כשהגיע לשם 'ונראה לי שהוא אכל יותר מדי תפוחים ואפרסקים ולכן הוא מילל'. הוא הכין לו קופסה קטנה עם קש נקי בפנים, וגם נתן לו לשתות קצת חלב בקערה, ובסוף החזיר הקטן נרדם שם.

מאז כל יום מר אדם וגברת אדם הביאו לו אוכל טעים ותוך זמן קצר החזיר הקטן גדל והשמין כך שנאלצו לשים אותו במכלאה מיוחדת. ושם האכילו אותו עוד ועוד ומאחר שהיה לבדו הוא אכל כמה שרק רצה. וכך הוא גדל יותר ויותר והשמין יותר ויותר וכל כמה שבועות היו צריכים לשים אותו במכלאה גדולה יותר, עד שבאו אנשים מכל הסביבה לראות איזה חזיר גדול ושמן הוא נעשה. וכשהגיע זמן היריד, ששם הציגו את כל החזירים

כשמר עורב סיים את הסיפור על החזירון הקטן, מר כלב הניע בראשו ואמר שזה באמת סיפור יפה ומעניין ושהוא יודע סיפור מתאים לו. ואז גם הוא מילא את מקטרתו, נשען בכורסה והתחיל לספר על קורלי, החזיר שברח.

"זה סיפור על חזיר של ממש" אמר מר כלב "חזיר גדול ושמן עם זנב מקורזל. אחים ואחיות שלו לא אהבו אותו כי היה חמדן ולא נקי במיוחד, ולא שם מפית על צווארו לארוחה, וחטף דברים מהשולחן והפיל אותם, במקום להתנהג יפה ולהסתפק במה שאמו שמה על הצלחת שלו.

חוץ מזה החזיר הזה, ששמו היה קורלי, נהג להתגאות בכוחו, ולספר כמה מהר הוא יכול לרוץ, וכמה רחוק הוא יודע לקפוץ. וכששמע פעם סיפור על חזירון קטן שברח ועשה חיל, אולי אותו הסיפור שסיפרת כרגע, התרברב שהוא יכול לעשות כך כל יום, ושהוא יכול לרוץ כפליים מכל חזירון גמד, ולהשמין כפליים ולקבל ביריד פרס גדול כפליים. הוא דיבר על כך כל כך הרבה זמן שבסוף האמין בכל מה שאמר, והחליט לברוח גם הוא. אבל הוא

לא זחל דרך חור בגדר, כפי שעשה החזירון הוא, אלא לקח מזוודה גדולה שקיבל ליום הולדת, שם בתוכה את החפצים שלו וגם קצת חפצים של אחים והאחיות, ואז לבש את הבגד היפה ביותר שלו ויצא דרך הדלת הקדמית, כשכל האחרים הסתכלו עליו ומאחלים לעצמם להיות גם הם כל כך גדולים וחזקים, כדי שיוכלו ללכת מהבית או לקחת ממנו את הצעצועים שלקח או משהו כזה. ואז אחד מהם רץ פנימה ואמר 'הו, אמא, קורלי בורח, אמא, והוא לקח את הדברים שלנו!' אבל אמא של קורלי לא דאגה בכלל 'טוב, תנו לו ללכת' אמרה 'הוא יחזור מהר מאוד'. והיא הלכה לנוח מנוחת צהריים שלה ובאותו זמן קורלי עבר בשדה, ניהנה מאור השמש ומדבר אל עצמו על הכל מה שעוד יעשה.

אבל אז נזכר שהחזירון הקטן רץ, וקורלי חשב שגם הוא צריך לרוץ, אבל היה שמן מדי ולא יכול היה לרוץ רחוק, ולכן התיישב כדי לנוח, ואחר כך הלך שוב קצת והמשיך ללכת עד שחשב שהגיע כבר לסוף העולם, עליו סיפרה אמו כי זה אחרי

החורשה.

הוא היה באמת כבר עייף אבל אז ראה פשפש ואחריו מטע מלא תפוחים ואפרסקים בשלים, בדיוק כמו החזיר הגמד מהסיפור. המרווחים בין לוחות הגדר היו צרים מדי בשבילו, אך הוא חשב שיוכל להשתחל תחת הפשפש. לכן נשכב על הארץ בבגדיו החדשים והתפתל ונדחף, אך לא יכול היה לעבור, וכשניסה לחזור גם כן לא יכול היה, והתחיל לילל. הוא ידע לילל יותר חזק משני חזירים, ומר אדם, שעבד בשדה הקרוב, שמע אותו ובא בריצה. כשקורלי שמע שמר אדם מתקרב חשב 'עכשיו ייקחו אותי הביתה ויעשו ממני חזיר גדול, כפי שעשו מהחזיר הגמד ההוא'. אבל לא כך חשב מר אדם. הוא אמר 'הי, אתה נבל! מה אתה עושה תחת הפשפש שלי? תקף נטפל בק!' והוא לקח מקל ארוך וחזק, והתחיל להרביץ לקורלי, קודם בצד אחד, אחר כך בצד שני, עד שקורלי צעק כה חזק שניתן היה לשמוע אותו מקילומטרים. ואז מר אדם תפס אותו ברגל, פתח את הפשפש והוציא אותו. 'עכשיו לך הביתה!' אמר. קורלי התחיל

ללכת, אך היה כה מפוחד שלא ידע איפה הבית או כל מקום אחר, והוא רץ בלי כובע ובלי כל החפצים שלו, ורץ, רץ, ורץ עד שכמעט נפל על פניו. אחד מהמשפחה שלי חפר שם בתלולית של חולד, וראה חזיר רץ, ודלג אחריו, תפס אותו באוזן וגרר אותו סביב-סביב, עד שמר אדם בא בריצה, הפריד ביניהם והחזיק את הקרוב שלי בצווארון כשהוא דוחף את קורלי ברגל בכוון שני. 'אולי עכשיו תרוץ הביתה' אמר. קורלי חשב כך גם הוא, והלך צולע כי לא יכול היה לרוץ. הדרך נראתה לו כל כך ארוכה שחשב כי לא יוכל להגיע הביתה לעולם. כל הזמן חשש שהקרוב שלי רודף אחריו, אך לרוץ כדי להציל את חייו לא יכול היה, והאוזן שלו דממה וכאבה לו, והוא בכה וילל. וכשבסוף הגיע הביתה ניסה התפלח בשקט מאחור, לרחוץ את פניו ולהבריז אבק מבגדיו. אך כולם ראו אותו, איך הוא חוזר עם האוזן הקרועה והבגדים היפים החדשים קרועים ומלוכלכים, והתחילו לצחוק ואמרו 'הנה בא קורלי, הבורח שלנו. הוא יצא ליריד וחזר עם סרט אדום באוזנו!'

זה היה באמת דבר לא יפה שאמרו כך, כי הרי
התכוונו לדם שבאוזן שלו, וקורלי המסכן רץ לאמא
ובכה והתייפח ואמר שלעולם, אבל לעולם לא יברח
יותר.

ושמעתי "סיים מר כלב" שבאמת לא ניסה יותר
לברוח.

